

Arrest

nr. 58 827 van 29 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 16 juli 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 17 december 2010 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer F. E. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Batuse (gemeente Kosovo Polje) en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de Kosovo oorlog in 1998 werd u door de Serviërs opgeroepen als reservist bij de politie. U kon niet weigeren aangezien u anders door de Serviërs als vijand gezien zou worden. U kreeg een uniform en werd in Ajvalija en Pristina tewerkgesteld in een magazijn. Toen de Servische politie zich terugtrok naar Servië en KFOR (Kosovo Force) Kosovo binnentrok, werden uw wapens ingenomen en werd u van uw dienst vrijgesteld. U werd bedreigd door Albanen die u, gezien u bij de politie had gezeten, ervan verdachten hun families te hebben vermoord. Roma werden door de Albanen als dieven gezien en werden ervan beschuldigd hun huizen tijdens de oorlog te

hebben geplunderd. U stuurde uw echtgenote E. L. (O.V. 6.658.265) met de kinderen naar Lapi Selo, waar u hen na een week vervoegde daar u zich realiseerde dat u in Batuse niet meer kon wonen gezien de vele bedreigingen die u er kreeg. Vanuit Lapi Selo vluchtte u met uw gezin naar Servië, waar u zich als vluchteling registreerde in Svilajnac en waar u tot uw komst naar België verbleef. In Svilajnac werkte u onder de naam P. aangezien u schrik had uw echte naam, F. te gebruiken. Toen een van uw werkgevers in 2009 hoorde wat uw echte naam was, bedreigde hij u met een jachtgeweer en stuurde u weg aangezien hij geen Albanezen in huis wilde hebben. U en uw echtgenote werden regelmatig uitgescholden wanneer jullie naar de markt of naar de stad gingen of er werd bedreigd dat jullie woning in brand gestoken zou worden. Uw kinderen werden op school en onderweg naar school ook vaak uitgescholden voor zigeuner of Albanees en geslagen door medeleerlingen. U sprak de directeur van de school aan die deze kinderen hierover zou aanspreken en eventueel hun ouders zou verwittigen. U sprak ook éénmaal een ouder van een leerling aan die u bevestigde dat hij met zijn kind zou spreken om ervoor te zorgen dat uw kinderen niet meer zouden worden lastiggevallen. U gaf niet veel aandacht aan deze problemen aangezien u het normaal vindt dat kinderen onder elkaar ruzie maken en dat uw kinderen misschien evenzeer schuldig waren. Op 6 mei 2010 stuurde u uw zoon E. naar de winkel. Onderweg werd hij door Serviërs geslagen omdat hij Roma is. U kon uw zoon niet naar een arts brengen aangezien u schrik had dat deze de politie op de hoogte zou brengen. Mocht de politie weten wat er gebeurd was, zou de politie de ouders hierop aanspreken en zou uw zoon nog grotere problemen kunnen krijgen met hen. U zag in dat zelfs uw kinderen in Servië niet met rust gelaten werden en besloot Servië te ontvluchten. U reisde met uw gezin naar België, waar u op 16 juli 2010 asiel aanvraagde. U wenst niet naar Servië terug te keren omdat men in Servië nu weet dat u weg bent en men u ervan zal beschuldigen hun land te hebben verraden en omdat uw kinderen niet meer naar school zullen kunnen gaan. Ook naar Kosovo wenst u niet terug te keren uit vrees problemen te krijgen met Albanezen die een lijst zouden hebben van alle mensen die aan de oorlog hebben deelgenomen. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Joegoslavisch paspoort; uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 15 maart 2000 te Jagodina; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 27 september 2005 te Nis; en uw ontheemdenkaart, uitgereikt op 9 maart 2000 te Svilajnac.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde **Servië**, waar u sinds 1999 met uw familie woonde, te hebben verlaten ondermeer omdat uw zoon E. op 6 mei 2010 door oudere Servische jongeren werd aangevallen en geslagen omdat hij Roma is. U heeft wat dit incident betreft niet aannemelijk gemaakt dat u voor dergelijke eventuele (veiligheids)problemen als Roma in Servië geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Servische autoriteiten - met wie noch u noch uw echtgenote overigens ooit problemen hadden (CGVS, p. 16; CGVS echtgenote, p. 9) - en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u en uw familie ten aanzien van Servië een reëel risico zou bestaan op vervolging of het lijden van ernstige schade. Vooreerst kan erop gewezen worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Hoewel u niets tegen de politie heeft en de politie jullie wel zou beschermen (CGVS, p. 13), deed u van het incident waarvan uw zoon E. het slachtoffer werd echter geen aangifte bij de Servische politie. U deed dit niet omdat u, mocht u klacht indienen bij de politie en deze de ouders zou aanspreken, nog meer problemen met de Serviërs vreesde en omdat ze zich dan tegen uw hele familie zouden keren (CGVS, p. 10-11). Deze verklaringen bieden evenwel geen afdoende uitleg om uw nalaten een klacht in te dienen bij de politie te rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht bij de autoriteiten om de nodige bescherming te verkrijgen en om nieuwe problemen te vermijden. Indien de politie niet op de hoogte wordt gebracht van uw problemen, kan ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

In dit verband kan nog worden gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Ook blijkt uit de informatie dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd worden door de Servische autoriteiten. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor

benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialisereerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen.

Gelet op voorgaande informatie kan geconcludeerd worden dat u, ook als Roma, in geval van problemen met Serviërs voor de nodige bescherming een beroep kan doen op de in Servië aanwezige (lokale) autoriteiten. Uw verklaring dat u pas beschermd zou zijn wanneer een politieagent permanent aan uw deur zou komen staan (CGVS, p. 13) kan geen ander licht werpen op de deze bevinding. Bescherming hoeft immers niet absoluut te zijn. Afdoende bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u of uw familieleden belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. De bewering van uw echtgenote dat de politie algemeen gesproken toch niets doet bij incidenten met Roma (CGVS echtgenote, p. 8) is dan weer, gezien bovenstaande, een louter blote bewering die geenszins gestoeld is op enig objectief gegeven.

U verklaarde voorts dat u en uw familie in Svilajnac door Serviërs verbaal werden geprovoceerd, dat u moeilijk werk vond omdat u Roma bent, dat u uw eigen (Albanese) naam niet durfde te gebruiken op uw werk, en dat uw kinderen onderweg naar/van en op school werden gepest. U verklaarde hier niet te veel aandacht aan te hebben besteed gezien kinderen nu eenmaal kinderen zijn en uw eigen kinderen misschien ook schuldig waren aan het gepest. U sprak de directeur van de school hier wel over aan die u beloofde met de kinderen te spreken en eventueel hun ouders te verwittigen. U sprak ook een ouder aan die ook beloofde met zijn kind te zullen spreken (CGVS, p. 10, 11, 13, 15, 16). Uw partner voegde hier nog aan toe dat jullie bij de dokter als laatste werden gezien terwijl jullie als eerste binnen waren (CGVS echtgenote, p. 8). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat deze door jullie geschetste problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen getuigen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië een bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. Deze uitgebreide wetgeving maakt discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische autoriteiten. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in

het kader van *The Decade of Roma Inclusion* een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de *Decade of Roma Inclusion*.

Dat u niet meer naar Servië zou kunnen terugkeren omdat men in Servië nu weet dat u weg bent en men u ervan zal beschuldigen hun land te hebben verraden (CGVS, p. 14), kan geenszins weerhouden worden als een duidelijke aanwijzing van het bestaan van een reëel risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade. Het betreft hier immers een loutere hypothese zonder enige objectieve basis.

Wat betreft **Kosovo** verklaarde u niet er niet meer terug te kunnen keren aangezien u tijdens de oorlog door de Serviërs verplicht werd om voor de politie te werken, waardoor u na de oorlog door Albanezen bedreigd werd die u ervan beschuldigden hun families te hebben vermoord (CGVS, p. 5-6, 8). U voegde hier aan toe dat u anno 2010 nog steeds niet naar Kosovo terugkan uit vrees gevisieerd en vermoord te worden door Albanezen die lijsten zouden hebben van iedereen die tijdens de oorlog de Serviërs zou hebben geholpen en waarop ook uw naam zou staan (CGVS, p. 12, 13, 14). Dit laatste is echter eveneens een blote bewering die geenszins op objectieve elementen is gestoeld, temeer zij niet in overeenstemming kan worden gebracht met objectieve informatie aangaande de actuele situatie in Kosovo. Hier kan eveneens gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf, waaronder ook vertegenwoordigers uit de gemeente Kosovo Polje. Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Uit de informatie blijkt verder dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Eveneens maakt de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie duidelijk dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsinstanties zowel bereid als in staat zijn om personen die worden beschuldigd van collaboratie met de Serviërs te beschermen.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld

tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Volledigheidshalve kan in verband met Kosovo nog worden toegevoegd dat de informatie van het Commissariaat-generaal wel aantoont dat heel wat Roma zich, net als in Servië, ook in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Echter, deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is, net zoals de Servische overheid, gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft ook Kosovo een antidiscriminatiewet die discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Gelet op al het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de zowel in Kosovo als in Servië opererende autoriteiten aan respectievelijk alle Kosovaarse en Servische inwoners in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in zowel de Kosovaarse als de Servische maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo en in Servië redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie zowel in Kosovo als in Servië a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo en Servië van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw ontheemdenkaart tonen immers louter uw identiteit, uw

herkomst uit Kosovo en uw registratie in 2000 als ontheemde in Servië aan, wat in deze beslissing niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw L. E. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Crkvena Vodica (gemeente Obilic) en bent u Kosovaars staatsburger. Na uw huwelijk met E. F. (O.V. 6.658.265) verhuisde u naar Batuse (gemeente Kosovo Polje). Tijdens de Kosovo oorlog werd uw echtgenoot opgeroepen om voor de politie te werken. Na de bombardementen keerden de Albanezen terug naar Kosovo en werd uw echtgenoot bedreigd omdat hij voor de politie had gewerkt. Op een dag in 1999 vielen vijf of zes Albanezen uw huis binnen en dreigden ze ermee uw echtgenoot te vermoorden. U vluchtte met uw gezin naar Svilajnac, Servië. In Svilajnac werden jullie niet met rust gelaten, werden jullie uitgescholden voor Albanees en bedreigd. Wanneer u naar de dokter ging en u als eerste binnenkwam, werd u pas als laatste gezien. Op 6 mei 2010 ging uw zoon E. naar de winkel en werd hij zonder reden geslagen door Servische jongeren die hem zeiden dat jullie er weg moesten. Jullie deden geen aangifte van dit incident bij de politie aangezien jullie bij eerdere voorvallen was gezegd dat, mochten jullie naar de politie gaan, jullie huis in brand gestoken zou worden. U hoorde ook dat de politie niets ondernam als Roma problemen hadden. U wilde Servië al eerder verlaten maar had hiervoor de middelen niet. Toen jullie genoeg geld gespaard hadden, verlieten jullie Servië en reisde u met uw gezin naar België, waar u op 16 juli 2010 asiel aanvraag. U wenst niet naar Servië terug te keren uit vrees dat iemand van uw gezin vermoord zal worden. Ook naar Kosovo wenst u niet terug te keren uit vrees dat uw echtgenoot vermoord zal worden aangezien hij op een lijst staat van personen die tijdens de oorlog de Servische politie hebben geholpen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 2 november 2007 door de gemeente Obilic; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 27 september 2005 te Nis, en de Servische geboorteaktes van uw kinderen E. (uitgereikt op 27 september 2005 te Nis), E. (uitgereikt op 8 februari 2002 te Nis), E. (uitgereikt op 16 maart 2000 te Jagodina) en E. (uitgereikt op 28 september 2005 te Jagodina); en uw ontheemdenkaart en deze van uw kinderen E., E. en E., alle uitgereikt op 9 maart 2000 te Svilajnac.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot E. F. werden uiteengezet (CGVS, p. 9). ”

De beslissing inzake F. E. wordt integraal hernomen en verder besloten:

“Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing evenmin wijzigen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen, uw ontheemdenkaart en deze van uw kinderen bevestigen enkel de identiteit en herkomst van u en uw kinderen, evenals jullie registratie in 2000 als ontheemde in Servië, wat in deze beslissing niet wordt betwist, maar niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen,

een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en tweede middel beroepen verzoekers zich op de *“Schending van de motiveringsverplichting van de wet van 29 juli 1991”*, de *“Schending van artikel 77 van de wet van 15 december 2006”* en de *“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich lieten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. Waar verzoekers zich beroepen op de *“Schending van artikel 77 van de wet van 15 december 2006”*, wijst de Raad erop dat een middel of een onderdeel van een middel slechts ontvankelijk is in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dat is in casu niet gebeurd en dit onderdeel van het middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers roepen in een eerste middel eveneens de *“Schending van artikel 1 van de Genève Conventie van 28 juli 1951”* in nu ze stellen zowel in Servië als Kosovo te worden vervolgd omwille van hun Rom etnie.

3.2. Verzoekers verlieten hun dorp in het huidige Kosovo in 1999 uit vrees voor represailles door de Albanese bevolking. Verzoeker bewijst echter niet in 1998 in dienst te zijn geweest als reservist bij de Servische politie, laat staan dat hij en zijn gezin om die reden gevisieerd worden door de lokale Albanese bevolking. Hoe dan ook verzoekers zouden in 1998 gevlucht zijn naar Servië, maar ze werden er gevisieerd en gediscrimineerd omwille van hun Rom etnie. Na een incident waarbij hun zoon werd mishandeld, besloten ze Servië te verlaten.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoekende partijen leggen verzoekers Joegoslavische paspoort, de Servische identiteitskaarten en Servische geboorteaktes van het hele gezin en hun Servische ontheemdenkaarten voor. Aldus tonen ze op afdoende wijze hun voorgehouden identiteit aan. Indien niet valt uit te sluiten dat verzoekers de

Kosovaarse nationaliteit kunnen verkrijgen kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers geen recente Kosovaarse identiteitsstukken voorleggen en uit hun neergelegde identiteitsdocumenten enkel kan blijken dat ze de Servische nationaliteit hebben. Het beroep zal vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.1. Verzoekers tonen niet aan dat de discriminatie waarvan zij het slachtoffer zouden zijn geweest een vervolging uitmaakt in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat Roma het economisch moeilijker kunnen hebben in Servië, en het slachtoffer kunnen zijn van *“maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen”*, doch dat ze hiertegen bescherming kunnen zoeken bij de autoriteiten. Bovendien worden ze politiek vertegenwoordigd zowel in het parlement als in de lokale gemeenteraden, ontwikkelden de Servische autoriteiten reeds in 2005 een actieplan, dat ambieert om de levensomstandigheden van de Roma in Servië op alle gebied te verbeteren, in het bijzonder wat onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid betreft (Decade of Roma Inclusion, 2005-2015), en werd er de *“wet op het verbod op discriminatie”* aangenomen, die uitdrukkelijk voorziet in gerechtelijke bescherming tegen discriminatie (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie *“SUBJECT RELATED BRIEFING. SERVIË. Situatie van Roma in Servië”*).

3.3.2. Verzoekers menen daarentegen dat *“Hoe klein de geschetste problemen zijn, zoals uiteengezet door het Commissariaat, het is net de verzameling van dergelijke incidenten die ertoe moeten besluiten dat er wel degelijk ernstige problemen zijn met de Roma”*. Voorts citeren verzoekers een stuk van de motivering uit de bestreden beslissingen *“De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma gemeenschap en trachten voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen”* en poneren ze dienaangaande *“Dit is toch een expliciete erkenning vanwege het Commissariaat dat er net problemen worden ondervonden tegen de Roma met betrekking tot discriminatie”*.

3.3.3. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren worden de voorgehouden incidenten geenszins door de commissaris-generaal *“als onbelangrijk”* afgeschilderd. Immers, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat in casu niet wordt aangetoond door verzoekers en niet blijkt uit de talrijke neergelegde objectieve informatie.

3.4. Zelfs indien verzoekers menen dat zij en hun kinderen geïsoleerd of gediscrimineerd werden in Servië dan nog wordt niet aannemelijk gemaakt dat zij geen beroep konden doen op de Servische autoriteiten of op een andere vorm van nationale bescherming. Uit de objectieve informatie blijkt immers dat verschillende initiatieven ter zake door de Servische wetgever werden opgestart waardoor voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging worden gegarandeerd. Hoewel verzoeker uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te kennen met de politie (zie CGVS-verhoor man, p. 13), liet hij na om het incident waarbij zijn zoon werd mishandeld aan te geven. Verzoekers hypothetische beweringen uit het verzoekschrift dat *“men het ene politiekantoor niet [kan] vergelijken met het andere”* en *“er in bepaalde gebieden wel degelijk nog ernstige schendingen kunnen zijn van de mensenrechten”* zijn niet afdoende om hun gebrek aan initiatief te vergoelijken, noch om de objectieve informatie te weerleggen. Verzoekers kunnen dan ook niet overtuigen wanneer ze in hun verzoekschrift bevestigen dat *“zij geen klacht konden indien[en] bij de Servische politie uit vrees om nog meer te ondervinden”*.

3.4.1. Verzoekers zijn er echter niet in geslaagd een persoonlijke vrees voor vervolging ten aanzien van de Servische autoriteiten aannemelijk te maken.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet).

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK